

ΕΝΑ ΔΥΝΑΤΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ... ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ! *GUMSHOE REVIEW*

STUART NEVILLE

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Η ανακρίτρια αρχιεπιθεωρήτρια Σερίνα Φλάναγκαν είχε στυλώσει το βλέμμα στο κουτί με τα χαρτομάντιλα πάνω στο τραπεζάκι ανάμεσα σε εκείνη και τον Δρα Μπρέιντι. Ένα απαλό φύλλο προεξείχε, περίμενε τα δάκρυά της. Όπως όταν είχε γίνει η διάγνωση του καρκίνου της – ένα τέτοιο κουτί υπήρχε πρόχειρο στο γραφείο. Δεν το είχε χρειαστεί τότε και δεν το χρειαζόταν ούτε και τώρα.

Ο Δρ Μπρέιντι βέβαια δεν ενδιαφερόταν για αφύσικα κύτταρα, νεοπλασίες, όγκους. Τον απασχολούσε το μυαλό της Φλάναγκαν. Καθόταν σταυροπόδι στην καρέκλα στην άλλη πλευρά του τραπεζιού και δάγκωνε την άκρη ενός στιλό. Τιναζόταν και χτυπούσε στα δόντια του, ένας επίμονος θόρυβος που της ξυπνούσε αναμνήσεις από αίθουσες εξετάσεων και χώρους αναμονής και την έκανε να μπήγει τα νύχια στις παλάμες της.

Ο ψυχοθεραπευτής σούφρωσε τα χείλια και εισέπνευσε από τη μύτη με έναν τρόπο που η Φλάναγκαν βρήκε ακόμα πιο εκνευριστικό από τον θόρυβο του στιλό. Εκνευριστικό γιατί ήξερε ότι προηγούνταν άλλης μιας ερώτησης που δεν είχε καμία όρεξη να απαντήσει.

«Αισθάνεσαι ότι χρωστάς κάτι στην οικογένεια του Κόλιν Τάντι;» ρώτησε.

«Όχι» απάντησε η Φλάναγκαν. «Τίποτα».

«Είσαι κατηγορηματική».

«Έκανε την επιλογή του» είπε. «Εκείνο το πρωί σκόπευε να με σκοτώσει. Δεν τα κατάφερε. Τον σκότωσα εγώ».

Ο Δρ Μπρέιντι έκανε μια παύση, κοιτάζοντάς τη στα μάτια με ένα αμυδρό χαμόγελο στα χείλη, που σε κάποιον μπορεί να φαινόταν ευγενικό, αλλά όχι στη Φλάναγκαν.

«Δεν σκότωσες όμως εκείνον» είπε. «Σκότωσες τον άλλον. Τον ένοπλο. Ο Κόλιν Τάντι το έσκασε με τη μηχανή του. Δεν έφταιγες εσύ που κατέληξε στις ρόδες του λεωφορείου».

Η Φλάναγκαν είδε τον εαυτό της έξω από το μικρό σπίτι σε μια σειρά πανομοιότυπων οικιών, στα προάστια του Λίσμπερν, όπου είχε πάρει κατάθεση από ένα θύμα επίθεσης. Θυμόταν τον δρόμο, το γκράφιτι λευκό στα κόκκινα τούβλα. Είδε τη μηχανή, τους δυο άντρες, το ημιαυτόματο που τη σημάδευε, ένωσε το Glock 17 στο χέρι της. Κάτι ζεστό έσκισε τον αέρα κοντά στο αυτί της. Έπειτα το κράνος του συνεπιβάτη άνοιξε στα δύο, το μπλοκαρισμένο πιστόλι άχρηστο στο χέρι του. Ένωσε τον άδειο κάλυκα να πετάγεται από τη θαλάμη του Glock της και να αναπηδά στο μάγουλό της. Στο μυαλό της άκουσε το μέταλλο να χτυπάει στο πεζοδρόμιο, ένας ήχος σαν στολίδι που έπεφτε από το χριστουγεννιάτικο δέντρο, αλλά ήξερε ότι δεν ήταν δυνατόν να το έχει ακούσει μέσα απ' όλον τον θόρυβο της κίνησης και τις φωνές.

Είδε τον συνεπιβάτη –τον Πίτερ Χάνρατι, όπως έμαθε αργότερα– να γέρνει προς τα πίσω στη θέση του. Τότε του φύτρε μια σφαίρα στο στήθος. Αυτή τη φορά ο κάλυκας στροβιλίστηκε μες στα μαλλιά της πριν πέσει, πριν πέσει σαν τον συνεπιβάτη – μόνο που εκείνος δεν έπεσε. Το σώμα του έμεινε να κρέμεται πάνω από την πίσω ρόδα της μηχανής, τα χέρια του πεσμένα στο πλάι, τα πόδια σκαλωμένα στα στηρίγματα.

Η Φλάναγκαν σημάδεψε τον οδηγό, είδε τον φόβο στα μάτια του καθώς ευθυγράμμιζε τα μπροστά και πίσω σκόπευτρα του περιστροφού της.

Ήταν άοπλος.

Η σκέψη αναδυόταν μέσα από τη φρικτή ακινησία του μυαλού της. Δεν μπορούσε να τον πυροβολήσει. Ήταν άοπλος. Αλλά εξακολουθούσε να πιέζει τη σκανδάλη· λίγο ακόμα και θα εκτόξευε τη σφαίρα που θα διαπερνούσε τη ζελατίνα του κράνους του και θα τρυπούσε το κρανίο του κάπου ανάμεσα στο αριστερό μάτι και τη γέφυρα της μύτης του.

Έμειναν εκεί, και οι δύο, κοκαλωμένοι για μια στιγμή που έμοιαζε μέρα ολόκληρη. Εκείνος ήξερε ότι θα πέθαινε. Εκείνη ήξερε ότι θα τον σκότωνε.

Αλλά δεν μπορούσε. Ήταν άοπλος.

Η Φλάναγκαν χαλάρωσε το δάχτυλό της στη σκανδάλη. Εκείνος είδε την κίνηση στους κόμπους του χεριού της και την κοπάνησε με τη μηχανή, ρίχνοντας τον νεκρό αναβάτη στο έδαφος.

Μόνο αργότερα η Φλάναγκαν θα μάθαινε ότι η μηχανή και ο αναβάτης της κατέληξαν στις ρόδες ενός λεωφορείου δυο δρόμους από εκεί.

Ο Τάντι δεν πέθανε. Όχι τότε. Έζησε, αν μπορούσε κανείς να το αποκαλέσει ζωή αυτό το πράγμα, για άλλα πέντε χρόνια προτού χαθεί ό,τι είχε απομείνει από εκείνον. Της το είχε πει ο ανακριτής διευθυντής Πέρντι στο κυλικείο στο τμήμα Λίσιμπερν καθώς έτρωγαν μεσημεριανό πριν από μερικές εβδομάδες. Ίσως θα μπορούσε να διαλέξει καλύτερη στιγμή και καλύτερο μέρος, αλλά πού να το ήξερε; Ούτε η ίδια η Φλάναγκαν δεν φανταζόταν ότι η είδηση θα την έκανε κομμάτια.

Ξέσπασε σε κλάματα μες στο κυλικείο, μπροστά σε όλους – αστυφύλακες, αρχιφύλακες, επιθεωρητές, ανακριτές, μάγειρες, καθαριστές. Όλη την είδαν να καταρρέει, να ισοπεδώνεται από μια απελπιστική θλίψη για έναν άντρα που δεν την άξιζε καθόλου.

Μέχρι στιγμής είχε κάνει έξι συνεδρίες. Στο τέλος της πρώτης, όταν ο Δρ Μπρέντι κοίταξε πάλι το ρολόι στον τοίχο πίσω από τη Φλάναγκαν, της είπε αυτό που είχε ήδη καταλάβει και η ίδια: αυτό που αισθανόταν για εκείνο το πρωί πριν από πέντε και παραπάνω χρόνια το είχε κρύψει μέσα της όσο ο Τάντι ζούσε τη μη ζωή στην οποία είχε καταδικαστεί. Μόνο όταν το σώμα του ακολούθησε το μυαλό του στον θάνατο, η κάνουλα της ανάμνησης άνοιξε και όλα τα στρεβλωμένα συναισθήματα ξεχύθηκαν και δεν μπορούσε πια να τα αρνηθεί. Η ενοχή για τους θανάτους των αντρών, ο φόβος ότι παραλίγο να πεθάνει και η ίδια, η χαρά της επιβίωσης, η θλίψη για τις οικογένειές τους. Όλα αυτά μεγάλωναν εκεί, μες στο σκοτάδι, φούσκωναν και πολλαπλασιάζονταν σαν τα ατίθασα κύτταρα στο στήθος της, ώσπου ξεχείλισαν και την πλημμύρισαν μεμιάς, την έπνιξαν, περισσότερο συναίσθημα απ' όσο μπορούσε να αντέξει.

Η Φλάναγκαν τώρα δεν θυμόταν πολλά για το περιστατικό, την αρχική κατάρρευση, μόνο πόσο φάνηκε να τρομάζει ο ανακριτής διευθυντής Πέρντι, το σοκ στο πρόσωπό του. Εκ των υστέρων, μετά από εβδομάδες, ήταν σαν να παρακολουθούσε τον εαυτό της από την άλλη άκρη της αίθουσας, να βλέπει κάποια άλλη να καταρρέει. Και αν μπορούσε, θα της έλεγε να συνέλθει, να μη γίνεται θέαμα.

Της έγραψαν μια βδομάδα άδεια και τρεις μήνες ψυχοθεραπεία. Λες και αυτό θα διόρθωνε τα πάντα, λες και αυτός ο υπερόπτης γιατρός μπορούσε να κλείσει τις ρωγμές στο μυαλό της Φλάναγκαν μιλώντας απλώς για το περιστατικό.

Η Φλάναγκαν κι ο Άλιστερ εκμεταλλεύτηκαν την αναπάντεχη άδεια για να κάνουν διακοπές της τελευταίας στιγμής στο Πορτ-στιούαρτ στις ακτές του βορρά. Ένα διαμέρισμα κοντά στο παλιό γήπεδο του γκολφ, που έβλεπε τη θάλασσα. Ήταν ωραία εβδομάδα. Περούσαν μέρες στο Στραντ, τη μεγάλη αμμουδερή πα-

ραλία στην άλλη άκρη της πόλης, ακόμα κι αν ο καιρός δεν το δικαιολογούσε. Έτρωγαν στο καινούργιο εστιατόριο ανάμεσα στους αμμόλοφους, ένα κτίριο που ανήκε στον Οργανισμό για τη Διαχείριση Προστατευόμενων Τοποθεσιών, στην ουσία ένα παράπηγμα στην παραλία. Υπέροχα πρωινά και γεύματα που τα καταβρόχιζαν πριν επιστρέψουν στην αμμουδιά και το νερό.

Σχεδόν μια βδομάδα γαλήνης, όσο πιο κοντά στην ευτυχία είχαν φτάσει την τελευταία χρονιά.

Ένα βράδυ, καθώς ο αφρός της θάλασσας χτύπαγε απαλά σαν ψίθυρος το παράθυρο του δωματίου, συζητούσαν για τη συνιστώμενη ψυχοθεραπεία. «Τι κακό θα μπορούσε να κάνει;» ρώτησε ο Άλιστερ.

Περισσότερο απ' όσο φαντάζεσαι, είχε σκεφτεί η Φλόναγκαν αλλά είπε «Εντάξει, θα το δοκιμάσω».

Και ο Άλιστερ την είχε αγκαλιάσει και είχαν κάνει έρωτα πρώτη φορά εδώ και μήνες. Ο Άλιστερ δεν είδε εφιάλτες εκείνο το βράδυ, σχεδόν καθόλου την εβδομάδα που πέρασαν στη θάλασσα. Μετά όμως, όταν γύρισαν στο σπίτι τους έξω από τη Μόιρα, ο νυχτερινός τρόμος επέστρεψε. Έκτοτε δεν είχαν πολλές προσωπικές στιγμές με τον άντρα της.

«Τέλος χρόνου» είπε ο Δρ Μπρέιντι με εκείνο το ψεύτικο χαμόγελό του.

Η Φλόναγκαν κοίταξε πίσω της και είδε ότι η συνεδρία είχε τελειώσει. Είπε δόξα τω Θεώ από μέσα της και έφυγε χαιρέτώντας όσο πιο βιαστικά γινόταν.

Η Ρομπέρτα Γκάρικ τον οδήγησε από το χολ στο καθιστικό στο βάθος του όμορφου σπιτιού της. Το δωμάτιο είχε μετατραπεί σε θάλαμο νοσοκομείου. Ο αιδεσιμότετος Πίτερ Μακί την ακολουθούσε, νιώθοντας σαν να τον έσερνε με σπάγγο. Μέσα του πάλευαν αντικρουόμενα αισθήματα: η επιθυμία για το σώμα της, ο φόβος για το δωμάτιο στο βάθος, η ανάγκη να το βάλει στα πόδια. Παρ' όλα αυτά συνέχισε να περπατάει, επειδή ήταν τόσο θέλημα της Ρομπέρτα όσο και δικό του.

Η κυρία Γκάρικ. Μετά από τόσα που είχαν συμβεί, μόνο πρόσφατα σταμάτησε να τη σκέφτεται με αυτό το όνομα. Ακόμα κι όταν δάγκωνε τον λαιμό της πάνω στην ένταση του οργασμού του, με τα πόδια της γύρω από τη μέση του, για εκείνον εξακολουθούσε να είναι η κυρία Γκάρικ. Τώρα ήταν Ρομπέρτα, και η οικειότητα της προσφώνησης με το μικρό της όνομα τον τρώμαζε.

Εκείνη κοντοστάθηκε στην πόρτα, στην εσοχή της κάσας, και έπιασε το πόμολο. Για εκατοστή φορά ο Μακί πρόσεξε το μήκος των νυχιών της, τη λεία, σχεδόν άψογη επιδερμίδα της, τα νύχια τόσο μακριά ίσα για να γρατζουνάνε. Γύρισε το πόμολο και έσπρωξε την πόρτα.

Ο άντρας της, ακόμη κύριος Γκάρικ για εκείνον, παρά τις ώρες που είχε περάσει ο Μακί στο προσκεφάλι του, ήταν ξαπλωμένος εκεί που τον είχε αφήσει το προηγούμενο βράδυ.

Μόνο που τώρα ήταν νεκρός. Ακόμα και από το κατώφλι, από την άλλη άκρη του δωματίου, ήταν προφανές ότι εκεί βρισκόταν ένα πτώμα. Ο Μακί φανταζόταν πως αν άγγιζε τον πήχη του χεριού του κυρίου Γκάρικ, θα ένιωθε κρύο το δέρμα στα ακροδάχτυλά του. Σαν ένα κομμάτι κρέας.

Στη σκέψη αυτή, ανέβηκε χολή στον λαιμό του και την κατάπιε. Δεν ήταν ώρα να τον πιάνει σιχασιά. Ήταν εφημέριος επί δύο δεκαετίες, είχε τελέσει περισσότερες κηδείες απ' όσες θυμόταν, είχε δει εκατοντάδες πτώματα, με εκείνη την κέρινη φευδαίσθηση ύπνου. Τούτο δω δεν διέφερε.

Ψυχραιμία, σκέφτηκε. Ότι κι αν συμβεί, ψυχραιμία.

Η Ρομπέρτα έκανε αργά, μετρημένα βήματα από το κατώφλι ως το πλευρό του συζύγου της. Ο Μακί την ακολούθησε, μένοντας μακριά από το κρεβάτι. Αυτό που κάποτε ήταν ένα ευρύχωρο καθιστικό τώρα ήταν ένα φισκαρισμένο δωμάτιο, με ντουλάπα, συρταριέρα κι ένα κομοδίνο, μια τηλεόραση στον τοίχο και απέναντι το ηλεκτρικό κρεβάτι φροντίδας.

Κρεβάτι φροντίδας. Όχι νοσοκομειακό κρεβάτι. Ο κύριος Γκάρικ ήταν κάθετος ως προς τον διαχωρισμό, αν και ο Μακί έβλεπε μικρή διαφορά ανάμεσα σε αυτό και στα κρεβάτια που γέμιζαν όλους τους θαλάμους νοσοκομείων που είχε επισκεφτεί. Κόστισε χιλιάδες, είχε πει ο κύριος Γκάρικ. Ήταν τοποθετημένο έτσι ώστε να βλέπει από τις τζαμαρίες στον εξάισια φροντισμένο κήπο και στα δέντρα στο βάθος. Τώρα οι κουρτίνες ήταν κλειστές και ο ήλιος δεν θα έβλεπε ξανά τον Χένρι Γκάρικ.

Ο Μακί άγγιξε τον ακίνητο ώμο της Ρομπέρτα και ένιωσε τη ζεστασιά της μέσα από το ύφασμα της ελαφριάς ρόμπας της. Ζεστό δέρμα, όχι κρύο, όπως θα ήταν σίγουρα του άντρα της. Ο Μακί κατάπιε ξανά χολή. Έσφιξε τον ώμο της απαλά, αλλά αν εκείνη το ένιωσε, δεν έδειξε κάτι.

Ο άντρας της ήταν ξαπλωμένος εκεί σαν ένας άνθρωπος που

κοιμόταν του καλού καιρού, με το στόμα ανοιχτό, τα μάτια κλειστά. Θα περίμενες να του ξεφύγει κανένα ροχαλητό.

Τι δυστυχία, σκέφτηκε ο Μακεί. Το πώς είχε ζήσει τόσο καιρό ο κύριος Γκάρικ ήταν μυστήριο από μόνο του. Κάτι λιγότερο από έξι μήνες πριν οδηγούσε το αγαπημένο του αυτοκίνητο, μια Aston Martin V8 Vantage των αρχών της δεκαετίας του '70 στους επαρχιακούς δρόμους γύρω από το χωριό. Οι αστυνομικοί ερευνητές είχαν υπολογίσει την ταχύτητά του τη στιγμή του ατυχήματος γύρω στα 90 χιλιόμετρα την ώρα. Όταν πήρε με φόρα τη στροφή, είχε καταφέρει να προσπεράσει όλους τους ποδηλάτες που είχε συναντήσει εκτός από έναν. Έναν νεαρό πατέρα δυο παιδιών που σκοτώθηκε σχεδόν ακαριαία, το κράνος του ελάχιστα κατάφερε να μετριάσει την ένταση του χτυπήματος στο καπό της Aston.

Ο κύριος Γκάρικ δεν στάθηκε τόσο τυχερός. Με την απότομη στροφή, το αυτοκίνητο στριφογύρισε, πέρασε μέσα από έναν φράχτη, ντελαπάρισε σε ένα χαντάκι και προσέκρουσε σε ένα δέντρο. Το μπροστινό μέρος του αυτοκινήτου υποχώρησε, η μηχανή μπήκε στην καμπίνα και διέλυσε τα πόδια του κυρίου Γκάρικ.

Σύντομα έπιασε φωτιά. Οι ποδηλάτες που γλίτωσαν παρά τρίχα έκαναν ό,τι μπορούσαν, ένας υπέστη σοβαρά εγκαύματα καθώς ανέσυρε απ' τα συντρίμμια ό,τι είχε απομείνει από τον κύριο Γκάρικ. Ένας άλλος ήταν νοσηλευτής, έμπειρος στη χειρουργική τραύματος. Τον κράτησαν ζωντανό, ευσπλαχνική πράξη, ή και όχι.

Όπως και να είχε, τώρα ήταν νεκρός, με ξεραμένο σάλιο στο σημαδεμένο του πιγούνι. Ανεπαίσθητα ροζ υπολείμματα γιαουρτιού είχαν μείνει στις λεπτές τρίχες στο μουστάκι του. Το ίδιο γιαούρτι στο οποίο ανακάτευε το βραδινό του φακελάκι με κόκκους μορφίνης. Δέκα άδεια φακελάκια ήταν σκορπισμένα στο

τραπέζι πάνω από το κρεβάτι του, πίσω από τις παραταγμένες κορνιζαρισμένες φωτογραφίες. Μια με τους γονείς του κυρίου Γκάρικ, που είχαν πεθάνει από καιρό, μία από τον γάμο τους με τη Ρομπέρτα, άλλη μια με την πρώτη γυναίκα του, μαυρισμένη και λαμπερή, να του χαμογελάει ξαπλωμένη σε μια πετσέτα παραλίας. Και τέλος μια μικρή οβάλ φωτογραφία της Έριν, του παιδιού που είχαν χάσει πριν από τα δεύτερα γενέθλιά του.

Ο αιδεσιμότατος Πίτερ Μακί είχε τελέσει κι εκείνη την κηδεία. Μια από τις πιο δύσκολες που είχε κάνει. Η θλίψη ήταν τόσο έντονη που φόρτιζε την ατμόσφαιρα στην εκκλησία, την έκανε πυκνή και βαριά. Ο Μακί άκουγε κάθε λυγμό που ήταν παγιδευμένος ανάμεσα στους τοίχους, σαν να έβγαινε απ' το δικό του στήθος.

Η Ρομπέρτα έπιασε τη φωτογραφία του χαμογελαστού παιδιού, άγγιξε με τα δάχτυλα το πρόσωπο. Ο Μακί κατέβασε το χέρι από τον ώμο της, χάιδεψε το μπράτσο της κι έπειτα έκλεισε τον λεπτό καρπό της στα δάχτυλά του.

«Ίσως καλύτερα να μην αγγίζεις τίποτα» είπε. «Για όταν έρθει η αστυνομία».

Τότε τα γόνατα της Ρομπέρτα δεν την κράτησαν άλλο και κατέρρευσε δίπλα στο κρεβάτι. Έπιασε το ακίνητο χέρι του άντρα της, έκρυψε το πρόσωπό της στην κουβέρτα, κοντά στο σημείο όπου θα έπρεπε να είναι τα πόδια του. Ο Μακί την παρατηρούσε καθώς οι ώμοι της τραντάζονταν, άκουγε το μοιρολόι της, που έπνιγαν τα σκεπάσματα. Αυτή η έκφραση θλίψης τον έκανε να φρίξει σιωπηρά, παρόλο που αν σκεφτόταν λογικά, ήξερε ότι η αντίδρασή της ήταν λογική και αναπόφευκτη. Όμως το παράλογο κομμάτι του μυαλού του, το ξέφρενο μέρος του, διαμαρτυρόταν, ρώταγε, κι εγώ; Κι εγώ; Κι εμείς;

Ο Μακί έμεινε σιωπηλός για λίγο κι έπειτα άγγιξε ξανά τον ώμο της και είπε «Θα κάνω τα απαραίτητα τηλεφωνήματα».

Την άφησε να θρηνήσει και βγήκε στον διάδρομο.

Τι μεγαλόπρεπο σπίτι. Ο κύριος Γκάρικ το είχε χτίσει για τη νέα του γυναίκα όταν παντρεύτηκαν πριν από εφτά χρόνια. Έξι υπνοδωμάτια, τα μισά με μπάνιο, τρία σαλόνια, ένα μεγάλο γκαράζ που φιλοξενούσε την ταπεινή συλλογή κλασικών αυτοκινήτων του κυρίου Γκάρικ. Τέσσερα στρέμματα με γκαζόν και παρτέρια. Αρκετά χρήματα για να πληρώνουν κηπουρό και καθαρίστρια που φρόντιζαν τα πάντα.

Θα έπρεπε να είχαν ζήσει μια μεγάλη κι ευτυχισμένη ζωή μαζί. Αλλά δεν ήταν αυτό το θέλημα του Θεού, είχε πει κάποτε ο κύριος Γκάρικ όταν προσεύχονταν μαζί με τον αιδεσιμότατο Μακεί.

Ο Θεός δεν έπαιζε κανέναν ρόλο σε όλα αυτά, παραλίγο να πει ο Μακεί. Αλλά κρατήθηκε.

Ο Μακεί σπάνια σκεφτόταν πια τον Θεό, εκτός κι αν έγγραφε κάποιο κήρυγμα ή τελούσε λειτουργία. Ο αιδεσιμότατος Πίτερ Μακεί σταμάτησε να πιστεύει στον Θεό πριν από μερικούς μήνες. Ό,τι έκανε από τότε ήταν θέατρο, τόσο από οίκτο για τους ενορίτες όσο και από επιθυμία να κρατήσει τη δουλειά του.

Δεν υπήρχε Θεός. Δεν υπήρχε αμαρτία. Δεν υπήρχε παράδεισος. Δεν υπήρχε κόλαση.

Ο αιδεσιμότατος Πίτερ Μακεί ήταν σίγουρος γι' αυτό όσο σίγουρος ήταν για το όνομά του.

Πήγε ως το τραπεζάκι του διαδρόμου όπου βρισκόταν το τηλέφωνο, σήκωσε το ακουστικό και κάλεσε.

Η Σερίνα Φλάναγκαν, αρχιεπιθεωρήτρια της αστυνομίας, αναλαμβάνει την υπόθεση αυτοκτονίας ενός επιχειρηματία της περιοχής με βαριά αναπηρία. Προσπαθώντας να κλείσει την υπόθεση πιάνει τον εαυτό της να ζηλεύει την άνετη ζωή της χήρας του επιχειρηματία και τον φαινομενικά ευτυχισμένο γάμο τους. Όσοπου η στενή σχέση της χήρας με τον εφημέριο της ενορίας τους αρχίζει να τη βάζει σε υποψίες. Πώς όμως θα μπορούσε να αποδείξει όσα υποψιάζεται, με μια σκηνή εγκλήματος χωρίς ευρήματα και κανένα αποδεικτικό στοιχείο στη διάθεσή της; Μήπως αυτή τη φορά το ένστικτό της την έχει παραπλανήσει; Την ώρα που ο σύζυγός της πασχίζει να ξεπεράσει τις συνέπειες μιας επίθεσης που παραλίγο να του κοστίσει τη ζωή, και τα παιδιά της είναι δυστυχισμένα, η επιμονή της Σερίνα να ξεκλειδώσει το μυστήριο και να ανακαλύψει τι πραγματικά συνέβη μέσα σε εκείνο το σπίτι μπορεί να της στοιχίσει όχι μόνο τη δουλειά της, αλλά και την οικογένειά της.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΛΟΚΗ ΚΑΙ ΓΕΜΑΤΗ ΣΥΜΠΟΝΙΑ ΜΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΦΥΣΗΣ.

PUBLISHERS WEEKLY

Ο NEVILLE ΓΙΝΕΤΑΙ ΟΛΟ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΒΙΒΛΙΟ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ, ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΣ ΜΑΣ ΜΙΑ ΗΡΩΙΔΑ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΤΗΣ, ΠΟΥ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΟΜΩΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΗΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ, ΖΟΦΕΡΟ ΤΟΠΙΟ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΕΡΙΒΑΛΛΕΙ.

DAILY MAIL

ΜΙΑ ΠΑΝΕΞΥΠΗΝ ΠΛΟΚΗ. Η ΦΛΑΝΑΓΚΑΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑ, ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΙΟ ΠΕΙΣΤΙΚΕΣ ΗΡΩΙΔΕΣ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ.

THE TIMES

ISBN:978-618-03-2064-0

9 786180 320640

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82064